

Passadís | Ada Castells | Actualitzat el 16/04/2019 a les 17:57

Jordi Fulla, de les pedres a les estrelles

L'artista uneix el món immaterial amb el tangible a la Fundació Vila Casas

"I et seguire? tot d'una", 2017-2018

"Celística: Claror dels estels. *No fa lluna, però per a caminar ja en tinc prou amb la celística*". Aquesta és la definició que ens brinda el diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans quan busquem una paraula que en altres temps devia ser tan utilitzada (o tan útil) com *bombeta*, però que ha quedat en desús. Qui l'ha recuperada és Jordi Fulla, a instàncies del poeta Lluís Calvo, per a l'exposició (<http://www.fundaciovilacasas.com/ca/exposicio/llindar-i-celística>) que fins al 16 de juny presenta a Can Framis, el museu que la Fundació Vila Casas té al Poblenou.

Llindar i celística (<https://www.fundaciovilacasas.com/ca/exposicio/llindar-i-celística>) és un recorregut per l'obra de Jordi Fulla (Igualada, 1967-2019) que parteix d'un treball de fa uns sis anys. Sota el títol *Llindars en el punt immòbil en el món que gira* (quina passió que té Fulla per als títols!), l'artista va parar atenció en les cabanes de pedra seca que hi ha pels camps. Concretament, es va fixar en els forats que queden entre les pedres i les formes atzaroses que creen. Al llarg dels anys, l'artista els ha donat volum i li han sortit uns escultures que semblen éssers d'un altre planeta. Fulla ens explica que li han passat coses ben curioses amb les cabanes: "En el procés de convertir la taca negra de la porta en escultura vaig fer un descobriment. Em va sortir una forma molt similar a *La dona i ocell*, de Miró, i vaig quedar ben parat perquè provenia de l'obertura d'una cabana de Montroig del Camp, el poble on l'artista passava temporades". Són regals inesperats que arriben quan un dedica temps encaboriat amb aquestes construccions.

Primer espai expositiu

Fulla les ha trobades, les ha documentades i les ha pintades, pedra a pedra, amb una actitud metòdica, disciplinada, zen. Però ens diu que "les cabanes són només una excusa per anar afrontant territoris més universals. Més que les pedres el que m'interessen són les portes i el misteri del salpebrat que creen aquestes construccions en el paisatge. Són elements que han tingut una funció, però que tu ja no els mires sota aquesta funció perquè no pertanys al territori. Estan entre la cova, la protecció, l'aïllament. Et fan demanar-te: traspasso aquesta frontera o no la traspasso?"

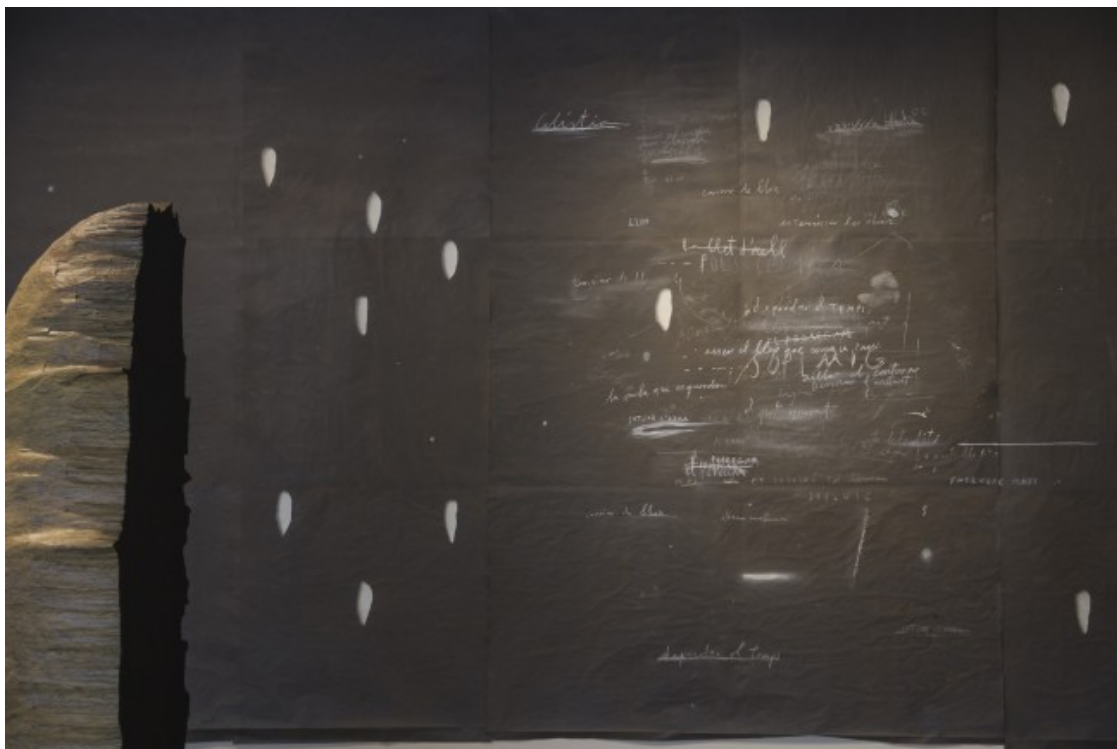
La pell de l'amnèsia, 2014

A la instal·lació *La pell de l'amnèsia* (m'encantaria fer un poemari només per robar-li el títol) topem amb una estesa de pedres. Fulla ens confessa que sempre que la veu té la sensació que hi ha un fil que, si el tibéssim, conformaria una cabana. M'imagino que els de Quetxua no li comprarien la idea, però de seguida em torno a posar en sintonia, perquè és el moment en què l'artista m'explica que es troba en un bon moment creatiu i ho certifico: "En una etapa de joventut hi ha l'angoixa de no saber què fas ni què faràs i a mesura que passen els anys estàs més relaxat. Hi ha tot allò que has anat fent sobre la taula i només has de jugar a disposar-ho. Tens menys energia, però guanyes en precisió".

L'habitacio? del gra, 2019

Precisió precisament és el que els ha calgut als seus amics, artistes i poetes per col·laborar en el següent espai. Han fet un seguit de línies de gra a terra que ens remeten a les vibracions del paisatge, un dels temes recurrents de Fulla. Ho podem veure en un petit vídeo que recorda aquests moments viscuts en companyia. L'artista em fa adonar de la línia feta per Sancho: "És molt meticulós i pensava que de seguida ho deixaria córrer perquè és una feina cansada, però quan va acabar la línia em va demanar de fer-ne una altra. Han passat coses molt vitals en molt pocs dies".

Llindar i celi?stia, 2018

L'esclat de la mostra arriba amb l'última sala on ja s'incorporen els estels com a elements. Així s'entén que l'interès no era en les construccions sinó en la seva relació amb l'univers o, com diu Lluís Calvo en el catàleg, s'entén que "Fulla no ens parla d'agricultors ni d'agricultura, de formes de vida tradicionals ni d'idealitzacions de la pagesia, sinó que parteix d'unes formes i d'un seguit de matèries per anar, efectivament, més enllà de les servituds de tot allò orgànic". Hi ha una peça on l'artista hi ha escrit paraules extretes dels poemes de Lluís Calvo i que entronca amb els seus inicis com a pintor. Tanquem el cercle, doncs, o, més ben dit, el forat.

Ha estat un gust poder tenir de guia l'artista per deixar-nos traspassar les seves portes. Si entreu al web (<https://www.fundaciovilacasas.com/ca/exposicio/llindar-i-celista>) de la Fundació Vila Casas veureu que aquesta primavera hi haurà més ocasions per traspassar llindars en visites guiades i, qui sap, potser arribar als estels.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=kDyhWZyDWNg>

Exposició (<https://www.fundaciovilacasas.com/ca/exposicio/llindar-i-celista>) i **Llindar i celística** (<https://www.fundaciovilacasas.com/ca/exposicio/llindar-i-celista>)

Fins al 16 de juny al Museu Can Framis de la Fundació Vila Casas.

Una exposició, comissariada per Natàlia Chocarro, que reflexiona sobre com les cabanes de pedra seca, més enllà del seu component d'emmagatzematge i aixopluc, esdevenen elements catalitzadors d'espai i de temps.

Cabana 785. Sèrie construccions.